

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 94.368 van 27 maart 2001
in de zaak A. 101.488/XII-2982.**

In zake : Marnix VERDUYN,
die woonplaats kiest bij
advocaat S. MOERMAN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Generaal Eisenhowerlaan 167

tegen :

de Erasmushogeschool BRUSSEL,
die woonplaats kiest bij
BVBA BUTENAERTS & VAN GEETERUYEN,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Leopold II-laan 180.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Marnix VERDUYN op 12 maart 2001 heeft ingediend waarin bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de tenuitvoerlegging "van de beslissing van een voor verzoeker onbekend orgaan van de Erasmushogeschool Brussel waarbij verzoeker ambtshalve geschorst wordt in zijn mandaat van verkozen departementshoofd van het departement RITS van die hogeschool";

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de brief van 14 maart 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 20 maart 2001, om 14.30 uur;

Gehoord het verslag van staatsraad
G. VAN HAEGENDOREN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MOERMAN, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat S. VAN GEETERUYEN, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. VAN DER GUCHT;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat verzoeker, lid van het onderwijzend personeel van de Erasmushogeschool, op 5 maart 1998 verkozen werd tot departementshoofd van het departement RITS; dat hij het voorliggende beroep instelt ingevolge het aan hem gericht en 5 maart 2001 gedateerd schrijven van de algemeen directeur van de hogeschool, waarin hem wordt meegedeeld wat volgt :

"De beslissing van de Raad van Bestuur d.d. 15 januari 2001 waarbij ten aanzien van uw persoon een tuchtstraf van twee maanden schorsing werd opgelegd werd vernietigd ingevolge art. 1 van de beslissing van het College van Beroep inzake Tucht met het nummer 5/2001/VERDUYN, Marnix. Artikel 2 van de voornoemde beroepsbeslissing vermeldt evenwel dat u de tuchtstraf van blaam werd opgelegd.

Ik wens u hierbij te wijzen op de volgende consequenties i.v.m. de opgelegde tuchtstraf :

1. Artikel 63 § 4 van het reglement van de departementsraden d.d. 12.02.2001 met referte RvB/2001/004 houdende aanpassing van het reglement van de departementsraden zoals goedgekeurd door de Raad van Bestuur, stelt 'Het mandaat van de personeelsleden, zetelend in de departementsraad, tegen wie een onder artikel 63§2 bepaalde tuchtstraf wordt uitgesproken, wordt ambtshalve geschorst voor de duurtijd zoals bepaald onder artikel 63§3. Dit betekent concreet dat u niet kunt zetelen in de departementsraad tot 01.03.2002.

2. Dat u uw oorspronkelijke lesopdracht als docent volledig dient op te nemen met ingang van heden.

Ik heb mijn bevoegde administratieve diensten opdracht gegeven uw wedde conform de beslissing van de beroepscommissie te regulariseren";

Overwegende dat verzoeker ter terechtzitting om voorlegging verzoekt van de volgens hem door artikel 263, § 2, van het decreet van 13 juli 1994 betreffende de hogescholen in de Vlaamse Gemeenschap vereiste beslissing van de voorzitter van de raad van bestuur om als verwerende partij onderhavige rechtsvordering rechtsgeldig te kunnen uitoefenen, bij gebreke waarvan hij verzoekt de nota van de verwerende partij uit de debatten te weren en vraagt om toepassing van artikel 4, vierde lid, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State;

Overwegende dat partijen zich overeenkomstig artikel 19, derde lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State mogen laten vertegenwoordigen door een advocaat die ingeschreven is op de tabel van de Orde der Advocaten; dat advocaat VAN GEETERUYEN zich ter terechtzitting aandient als procesvertegenwoordiger van de verwerende partij; dat diezelfde raadsman het administratief dossier heeft ingediend en, gebruik makend van het recht dat hem door diezelfde wetsbepaling is verleend, een nota heeft ingediend; dat de advocaat die in het geding de verwerende partij vertegenwoordigt, die een nota in de zin van het koninklijk besluit van 5 december 1991 indient en die bij de nota het administratief dossier heeft gevoegd, wordt vermoed rechtmatig als procesvertegenwoordiger op te treden; dat verzoeker alleen stelt dat niet blijkt dat de voorzitter van de raad van bestuur beslist heeft tot het voeren van het verweer, maar geen gegevens aanbrengt die aan de gegrondheid van voornoemd vermoeden kunnen doen twijfelen; dat een met niets gestaafde bewering des te minder volstaat nu de door verzoeker ingeroepen bepaling de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting gelijkstelt met het vermoeden van instemming met de vordering; dat er bijgevolg geen reden is tot het weren

van de nota uit de debatten, laat staan, mocht deze bepaling in de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid al toepassing hebben, tot toepassing van artikel 4, vierde lid, van het koninklijk besluit van 5 december 1991;

Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

Overwegende dat luidens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende, wat de derde voorwaarde betreft, dat de vordering tot schorsing luidens artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State een uiteenzetting moet bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen; dat de Raad van State het voorhanden zijn van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel beoordeelt op grond van de aanduidingen die verzoeker in zijn

vordering uiteenzet; dat verzoeker in het inleidend verzoekschrift de volgende uiteenzetting geeft onder de hoofding "Belang - Moeilijk te herstellen ernstig nadeel - uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing" :

"VIII.I. Verzoeker is een verkozen departementshoofd in een Vlaamse autonome hogeschool, verkozen voor 4 academiejaren.

Er kan redelijkerwijze niet worden ontkend dat verzoeker belang heeft bij de vordering tot schorsing en bij de ingeroepen 'ernstige middelen'.

De bestreden beslissing betreft een uitvoerbare rechtshandeling, die betrekking heeft op de verhouding van verzoeker ten opzichte van de hogeschool. Ingevolge de bestreden beslissing mag verzoeker zijn mandaat als departementshoofd van het departement RITS van de hogeschool tijdelijk niet meer uitoefenen.

Van het lopende mandaat van verzoeker is ondertussen het grootste deel verlopen. Op het ogenblik van een desgevallend uit te spreken annulatiearrest zal aan het mandaat van verzoeker wellicht al een einde zijn gekomen louter in uitvoering van de bovenvermelde decreten. Een annulatie van de bestreden beslissing kan voor verzoeker geen nuttig effect ressorteren.

VIII.II. Ook een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure is in casu slechts in heel beperkte mate nuttig.

Een departementsraad neemt beslissingen in een aantal belangrijke aangelegenheden. Daartoe behoren in de eerste plaats de bevoegdheden die het bijzonder decreet en het hogeschooldecreet aan de departementsraad hebben toegewezen.

Daartoe behoren echter ook alle bevoegdheden die de raad van bestuur van de Erasmushogeschool Brussel specifiek aan de departementsraden heeft toebedeeld krachtens diverse reglementen vastgesteld -onder meer een algemeen examenreglement en een algemene onderwijsregeling.

[In de studiegids voor het academiejaar 2000-2001 bijlage 12 bij deze vordering - wordt vanaf pagina 32 de algemene onderwijsregeling weergegeven.

Onder meer artikel 33 van die regeling bevat talrijke bevoegdheden die aan de departementen worden toegewezen. Het algemeen examenreglement wordt weergegeven vanaf pagina 53. Artikel 48 geeft de departementsraad de bevoegdheid bijzondere bepalingen goed te keuren die het algemeen reglement aanvullen.

Op p. 121 van de studiegids wordt een gedeelte weergegeven van de beslissingen die de departementsraad van het departement RITS heeft genomen ter aanvulling van de algemene onderwijsregeling en het algemeen examenreglement.]

De departementsraden van de hogeschool hebben uitgebreide bevoegdheden, waarover zij grotendeels in jaarlijkse cycli voorafgaand aan een volgend academiejaar moeten beslissen. Dit is ondermeer het geval voor de volgende aangelegenheden :

- de opleidingsprogramma's;
- de examen- en onderwijsregelingen;
- de begroting en personeelsformatie van het departement;
- de indienstneming van tijdelijk onderwijs-personeel;
- de evaluatie van het personeel;
- het onderzoek en de dienstverlening aan derden.

Zelfs indien de schorsing zou worden uitgesproken, zou een groot gedeelte van het mandaat van verzoeker reeds voorbij zijn en zou hij in ieder geval geen bijdrage meer kunnen leveren aan die jaarlijks te beslissen aangelegenheden.

Bovendien heeft een departementshoofd in die concrete hoedanigheid ook nog eigen toegewezen bevoegdheden.

De bestreden beslissing berokkent verzoeker bijgevolg hoe dan ook een moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

VIII.III. Bovendien is de schorsing uiterst dringend noodzakelijk, niet alleen omdat hij zonder schorsing geen invloed meer zou kunnen uitoefenen op de besluitvorming die zijn toepassing zal krijgen vanaf het academiejaar 2001-2002 (m.a.w. vanaf 1 oktober 2001) maar vooral is het nuttig te wijzen op het feit dat het Bestuurscollege heel weldra verkiezingen voor de aanduiding van een nieuw departementshoofd zal organiseren. Voor zover verzoeker kan nagaan, zouden die verkiezingen nog tijdens het lopende academiejaar plaats hebben (tot 30 juni 2001) en in ieder geval voor de start van het nieuwe academiejaar 2001-2002).

De aanduiding van het departementshoofd is een essentieel prerogatief van de leden van een departementsraad. Die aanduiding determineert immers -minstens gedeeltelijk- op welke wijze het departement zal worden bestuurd en op welke wijze de departementsraadsleden van hun andere prerogatieven gebruik kunnen maken. Het departementshoofd heeft immers de leiding van het departement en ook van de vergaderingen van de departementsraad.

VIII.IV. Hoewel de schorsing in beginsel slechts kan worden uitgesproken indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of het reglement de verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen -hetgeen in principe nadelen t.a.v. derden als grond uitsluit- wenst verzoeker ten slotte erop te wijzen dat het in aanmerking nemen van de belangen van derden samen met nadelen voor de verzoeker, niet geheel mag worden

uitgesloten, inzonderheid wanneer die belangen een groot aantal personen betreffen.

Een lange periode van rechtsonzekerheid over de verhouding van verzoeker ten opzichte van de hogeschool is niet aangewezen, noch voor de hogeschool, haar bestuursorganen, personeelsleden, noch haar studenten.

In afwachting van een uitspraak over deze vordering tot schorsing, zal verzoeker zich immers genoodzaakt zien alle beslissingen van de departementsraad van het departement RITS en alle beslissingen van de andere bestuursorganen, die van invloed zijn op het departement RITS met annulatieberoepen en desgevallend annex schorsingsvorderingen te bestrijden.

Alleen een uitspraak op heel korte termijn is van aard de rechtszekerheid te bewerkstellen voor het rechtsgeldig verloop van het academiejaar 2001-2002.

VIII.V. Bovendien voelt verzoeker zich het persoonlijk slachtoffer van een doelbewuste poging om hem in zijn functioneren te raken en hem daarbij 'monddood' te maken. Hij voelt zich zwaar moreel vernederd door de opeenvolging van flagrant onwettige procedures -met inbegrip van machtsafwijking- die hem uit zijn functie hebben verwijderd -de eerste maal via een 'ordemaatregel' preventieve schorsing- de tweede maal via een tuchtschorsing en de derde maal via een 'curatieve' schorsing onder de vorm van een verbodsbepaling";

Overwegende dat volgens de verwerende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is, omdat de schade die verzoeker zou leiden minimaal is, omdat zijn mandaat eerlang verstrijkt en omdat zoveel leden van de zetelende departementsraad ontslag hebben genomen, dat de raad op huidig ogenblik niet meer kan samenkomen, zodat verzoeker de facto geen nadeel kan ondervinden, ook nog omdat verzoeker geen enkele hem door de departementsraad toegewezen bevoegdheid voor het huidige academiejaar aantoonst en ten slotte omdat de bijdrage die verzoeker niet meer kan leveren aan de departementsraad eerder een nadeel is voor de departementsraad en geen persoonlijk door verzoeker te lijden nadeel;

Overwegende dat verzoeker, zoals hij zelf aangeeft, in de aangehaalde uiteenzetting door elkaar twee van de zo-even genoemde drie grondvoorwaarden behandelt, namelijk het moeilijk te herstellen nadeel en het uiterst dringend karakter van de vordering; dat de wetgever die voorwaarden als afzonderlijke voorwaarden beschouwt, reden immers waarom er naast een gewone schorsingsprocedure ook een schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid bestaat; dat de Raad van State in wat hierna volgt datgene in ogenschouw neemt wat naar zijn oordeel in de aangehaalde uiteenzetting op het voorhanden zijn van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betrokken lijkt te kunnen worden, met name de miskennis van verzoekers prerogatieven als departementshoofd en stemgerechtigd lid van de departementsraad, het ontstaan van rechtsonzekerheid in hoofde van de hogeschool, haar bestuursorganen, personeelsleden of studenten en de morele vernedering van verzoeker;

Overwegende dat verzoeker over de prerogatieven van zijn ambt die hem worden ontzegd enkel op algemene wijze herinnert aan de opdrachten van een departementsraad, zonder nader toe te lichten wat dit nadeel in de concrete omstandigheden van deze zaak ernstig maakt; dat verzoeker de eigen toegewezen bevoegdheden van het departementshoofd zelfs in het geheel niet preciseert;

Overwegende dat verzoeker er aldus van uitgaat dat, aangezien de functie van departementshoofd van het RITS een belangrijke functie is binnen de hogeschool, de belemmering om deel te nemen aan de besluitvorming in de departementsraad door een schorsing van zijn mandaat uit zichzelf, evident en onbetwistbaar aan hem persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel berokkent; dat de Raad van State deze conclusie

niet bijtreedt en in het verzoekschrift voorts geen concrete gegevens vindt die aannemelijk maken dat gedurende de schorsing van verzoekers mandaat cruciale beslissingen voor de toekomst van het departement moeten worden genomen, beslissingen die essentieel kleven aan zijn persoonlijk beleidsprogramma, of beslissingen waarbij zijn invloed doorslaggevend kan zijn; dat verzoeker integendeel, waar hij verwijst naar "jaarlijks te beslissen aangelegenheden", refereert aan beslissingen waarvan de strekking beperkt is tot een academiejaar;

Overwegende dat verzoeker op 5 maart 1998 door de departementsraad werd verkozen tot departementshoofd, luidens artikel 277, § 1, van het hogescholendecreet van 13 juli 1994 "voor een hernieuwbare termijn van vier academiejaren"; dat het bestredene het mandaat van departementshoofd tijdelijk schorst maar het aan verzoeker niet ontnemt; dat in het bestredene niet aan de orde is verzoekers recht om tijdens de periode van die schorsing zijn verkiezing voor een nieuwe termijn als departementshoofd na te streven, indien tijdens die periode een einde komt aan zijn mandaat, noch zijn recht om zich verkiesbaar te stellen bij de verkiezing van vertegenwoordigers van het personeel in de departementsraad, indien tijdens die periode dergelijke verkiezingen worden georganiseerd; dat overigens, zo aan het ene of het andere voor verzoeker andere griefhoudende beslissingen in de weg zouden staan, hij daartegen kan opkomen met de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen; dat verzoeker personeelslid blijft van de hogeschool en aldus, weliswaar in ruim mindere mate dan ware hij niet geschorst als departementshoofd, toch niet geheel verstoken blijft van iedere mogelijkheid om bij te dragen tot de besluitvorming van het departement of daarover zijn mening te kennen te geven;

Overwegende dat hetgeen verzoeker over de rechtsonzekerheid voor de hogeschool, haar bestuursorganen, personeelsleden en studenten aanvoert geen persoonlijk nadeel vormt dat aan hemzelf wordt toegebracht; dat het overigens een nadeel is dat hijzelf eenvoudig kan voorkomen door niet de door hem in het vooruitzicht gestelde "annulatieberoepen en desgevallend annex schorsingsvorderingen" in te stellen;

Overwegende dat met betrekking tot het door verzoeker ervaren moreel nadeel, aangenomen kan worden dat het eventueel later tussen te komen annulatiearrest dat hem in het gelijk stelt, genoeg morele genoegdoening zal verschaffen die opweegt tegen hetgeen hij momenteel als een moreel nadeel ervaart;

Overwegende dat, al het voorgaande in acht nemende, wat in de aangehaalde uiteenzetting van verzoeker als nadeel in aanmerking blijft door hem slechts gedurende een in de tijd beperkte periode moet worden ondergaan, in beginsel gedurende een termijn van ten hoogste een jaar; dat de omvang van dit nadeel niet als dermate ernstig, in de zin van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan worden aangemerkt dat het de schorsing van het bestredene kan verantwoorden;

Overwegende dat bijgevolg aan de derde van de door voormeld artikel 17 cumulatief opgelegde voorwaarden niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van de vordering, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig maart 2001, door :

de HH. G. VAN HAEGENDOREN,	wnd. kamervoorzitter,
	staatsraad,
W. GEURTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. VAN HAEGENDOREN.